DOMSTOLENS DOM
AF 25. JUNI 1975 [1]

Antonio Anselmetti
mod Caisse de Compensation des Allocations Familiales de l'Industrie Charbonnière
(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour du Travail de Bruxelles)

Sag 17/75

Sammendrag

Social sikring — vandrende arbejdstagere — familietilskud — betaling fra det land, som det påhviler at udrede pension — kombineret syge- og invalideforsikring — kontantydelser ved hel eller delvis uarbejdsdygtighed — karakter af pensioner (Rådets forordning nr. 3, artikel 42)

De kontantydelser, der i medfør af en kombineret syge- og invalideforsikring tildeles som invaliditetsydelser, skal uanset deres benævnelse anses for pensioner i henhold til artikel 42 i forordning nr. 3.

I sag 17/75

angående en anmodning, som i henhold til EØF-traktatens artikel 177 er indgivet til Domstolen af Cour du Travail de Bruxelles for i den sag, der verserer for den nævnte ret

mellem

ANTONIO ANSELMETTI

og

CAISSE DE COMPENSATION DES ALLOCATIONS FAMILIALES DE L'INDUSTRIE CHARBONNIÈRE

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning nr. 3 af 25. september 1958 om social sikring af vandrende arbejdstagere (JO 1958, s. 561)

1 — Processprog: Fransk.

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene J. Mertens de Wilmars og J. Mackenzie Stuart, dommerne A. M. Donner (refererende), R. Monaco, P. Pescatore, H. Kutscher, M. Sørensen og A. O'Keeffe,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens omstædigheder, forhandlingernes gang og de indlæg, der er afgivet, i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og skriftvekslingen

Sagsøgeren i hovedsagen, Antonio Anselmetti, som er italiensk statsborger, har været beskæftiget som minearbejder i Belgien.

Efter at han var blevet syg, blev han fundet ude af stand til at arbejde og modtog derfor de godtgørelser, som hjemles i den belgiske lovgivning om syge- og invalideforsikring. I de første 6 måneder af sin uarbejdsdygtighed modtog han til sine børn, som bor i Belgien, familietilskud efter den almindelige sats. Derefter fik han efter seks måneders invaliditet udbetalt de familietilskud efter forhøjet sats, som hjemles i artikel 40, 50 c og 56, stk. 2 i de samordnede love om familietilskud.

Efter at Anselmetti var taget tilbage til Italien i 1965, vedblev han med dér at modtage familietilskud til og med den 16. november 1965 efter den forhøjede sats i henhold til den bilaterale italiensk-belgiske overenskomst om social sikring.

Fra den 17. november 1965 udbetalte Caisse de compensation des allocations familiales de l'industrie charbonnière (Kulindustriens Udligningskasse for Familietilskud, herefter benævnt Udligningskassen), som påberåbte sig, at den pågældendes børn ikke mere boede i Belgien, og som gjorde gældende, at Rådets forordning nr. 3 ikke hjemlede den pågældende krav på famlietilskud efter den forhøjede sats, kun disse tilskud efter den almindelige sats. Den gjorde det synspunkt gældende, at invaliditetsperioderne efter den belgiske lov om syge- og

invalideforsikring skal sidestilles med arbejdsperioder, da de fordele, der ydes invalide efter denne forsikring kun er »godtgørelser«, som til enhver tid kan tilbagekaldes, når den forsikredes uarbejdsdygtighed ikke mere når op på den i loven fastsatte tærskel, mens de i artikel 42 i forordning nr. 3 omhandlede »pensioner« ubestrideligt er af varig karakter. Udligningskassen begyndte dog atter at udbetale Anselmetti familietilskud efter forhøjet sats fra den 1. oktober 1972, tidspunkt for ikrafttrædelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT-specialudgave 1971 II, s. 366; org. ref. JO L 149, 1971), fordi der ved denne nye forordning pålægges udførsel af familietilskud uden nedsættelse eller begrænsning.

Da Anselmetti fandt, at Udligningskassen med urette i en vis periode havde nedsat størrelsen af de familietilskud, som skulle udbetales ham i medfør af artikel 10 og 42 i Rådets forordning nr. 3, indbragte han sagen for Tribunal du Travail de Charleroi.

Da han ikke fik medhold, ankede han ved stævning af 18. oktober 1974 til Cour du Travail de Bruxelles.

Da Cour du Travail de Bruxelles fandt, at der var opstået et spørgsmål om fortolkning af en fællesskabsretsakt, besluttede den ved dom af 20. december 1974, registreret på Domstolens justitskontor den 11. februar 1975, at udsætte sagen og i henhold til EØF-traktatens artikel 177 at indbringe følgende spørgsmål for De europæiske Fællesskabers Domstol til præjudiciel afgørelse:

1. Omfatter forordning nr. 3's artikler 10 og 42 (sidstnævnte som ændret ved forordning nr. 1/64) med udtrykket de »personer, der oppebærer pension« en vandrende arbejdstager, der modtager det, som i Belgien kaldes en »invaliditetsgodtgørelse« ifølge den nøjagtige ordlyd af § 53 i den belgiske lov af 9. august 1963 om den syge- og invalideforsikring, der er omhandlet i bilag F til nævnte forordning nr. 3?
2. I tilfælde af benægtende besvarelse, kræver da de fundamentale retsgrundsætninger om henholdsvis velerhvervede rettigheder og fri bevægelighed for vandrende arbejdstagere, som begge ligger til grund for forordning nr. 3, at den nationale lovgivning i en medlemsstat viger, såfremt artiklerne 40 og 41 i nævnte forordning anvendes?

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af D. Rossini, direktør for den sociale tjeneste, for sagsøgeren i hovedsagen, af A. Maresca og I. M. Braguglia, som befuldmægtigede, for Den italienske Republiks regering, og af frk. M. J. Jonckzy, juridisk rådgiver ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som befuldmægtiget, for Kommissionen.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg for Domstolen

Sagsøgeren i hovedsagen har gjort gældende, at Udligningskassen, der nægtede ham status som pensionsberettiget, udbetalte ham familietilskud på grundlag af bestemmelserne af artikel 41 i Rådets forordning nr. 3, mens den skulle have udbetalt disse ydelser på grundlag af artikel 42, stk. 1, som ændret ved Rådets forordning nr. 1/64 af 18. december 1963 (JO 1964, s. 1). Den invaliditetsgodtgørelse, der inden for rammerne af den almindelige syge- og invalideforsikringsordning udbetales gennem de belgiske gensidige forsikringer, er en *invaliditetsydelse* af type A i henhold til artikel 24 i forordning nr. 3, dvs. en ydelse, som tildeles uden hensyn til varigheden af

de af arbejdstageren tilbagelagte perioder. Artikel 42 i samme forordning, som regulerer tildeling af familietilskud til personer, der oppebærer pension, sondrer ikke mellem de forsikrede, som modtager en invaliditetsydelse af type A, og dem, der modtager en af type B.

Udbetalingsinstitutionen, Institut National d'Assurance Maladie-Invalidité (INAMI), betragtede invaliditetsgodtgørelsen som en invalidepension, der henhørte under anvendelsesområdet for forordningerne nr. 3 og 4, især artiklerne 26-28, og efter dennes opfattelse var det ubegrundet, at Udligningskassen betegnede den anderledes.

Fra den 1. oktober 1972, tidspunkt for ikrafttrædelsen af de nye forordninger nr. 1408/71 og 574/72, har man betegnet den almindelige ordnings invaliditetsgodtgørelse som en ydelse, der svarer til en invalidepension. Det er ulogisk, at Udligningskassen fra den 1. oktober 1972 anser denne godtgørelse for en pension og indtil den 30. september 1972 for en godtgørelse for midlertidig uarbejdsdygtighed, når ydelsen ikke har fået nogen ny betegnelse i nogen ny belgisk lovbestemmelse.

tildeling af familietilskud nøje er knyttet til erhvervelse af pension eller invaliditetsgodtgørelse, kan disse tilskud i medfør af artikel 10 i forordning nr. 3 ikke nedsættes i tilfælde af, at modtageren flytter sin bopæl.

Til støtte for sin opfattelse påberåber sagsøgeren sig Domstolens dom af 7. november 1972 i sag 51/73 Sociale Verzekeringsbank mod Smieja (Sml. 1973, s. 1213). Bestemmelserne i artikel 10 i forordning nr. 3 har almindelig rækkevidde og sikrer uindskrænket nydelse af pensioner og tillægsydelser, hvortil der er erhvervet ret efter lovgivningen i en eller flere medlemsstater, uanset hvor den berettigede bor. Da svaret på første spørgsmål er bekræftende, er der ingen anledning til at svare på det andet spørgsmål, som Cour du Travail har stillet.

Den italienske regering påberåber sig Domstolens retspraksis, dom af 22. juni 1972 i sag 1/72 Frilli mod den belgiske stat (Recueil 1972, s. 457), og dom af 9. oktober 1974 i sag 24/74, Caisse régionale d'assurance maladie de Paris mod Giuseppina Biason (Sml. 1974, s. 999), hvorefter de i artikel 1 (s) i forordning nr. 3 definerede udtryk »ydelser«, »pensioner« og »renter« *skal forstås videst muligt:* som også omfattende alle de dele af dem, der afholdes af offentlige midler.

Heraf må man slutte, at der til de i artikel 42 i forordning nr. 3 omhandlede personer, som oppebærer pension, ligeledes hører personer, som oppebærer en invaliditetsydelse. En anden slutning ville i øvrigt stride mod det forbud mod forskelsbehandling, som er udtrykt i artikel 10 i forordning nr. 3, og som Domstolen har præciseret i den førnævnte dom 24/74. Til de i artikel 42 og artikel 10 i forordning nr. 3 nævnte personer, som oppebærer pension, hører de personer, som er berettiget til invaliditetsgodtgørelser, hvis karakter af social sikringsforanstaltning ikke engang drages i tvivl. Som følge heraf skal familietilskudene udbetales til de personer, som er berettigede til de nævnte invaliditetsydelser, på grundlag af den i debitorstatens lovgivning nævnte sats, selv om de forsørgede børn bor i en anden medlemsstat.

Selv under hensyntagen til den belgiske lovgivnings særegenheder på invaliditetsområdet kunne man ikke komme til en anden slutning. I den belgiske lovgivning betragtes invaliditet som en langvarig sygdom, hvorunder der udbetales en »godtgørelse«, procentvis beregnet på grundlag af den tidligere oppebårne løn. Invaliditetsydelsen kaldes »godtgørelse« i hele den periode, den udbetales, lige indtil pensionsalderen: på dette tidspunkt erstattes den af en tilsvarende pension. Perioderne med uarbejdsdygtighed som følge af invaliditet ligestilles endvidere med arbejdsperioderne med henblik på opfyldelse af betingelserne for den alderspen-

sion, som tildeles på grundlag af den i en referenceperiode udøvede virksomhed og det modtagne vederlag.

Til trods for disse særegenheder, og selv under hensyn til den pågældende godtgørelses tilbagekaldelige karakter, synes den belgiske invaliditetsgodtgørelse ikke at adskille sig fra invalidepensionen. Denne har nemlig, hvad enten den angår den foreløbige uarbejdsdygtighedsperiode, eller den angår den langvarige uarbejdsdygtighedsperiode eller successive perioder, under alle omstændigheder til formål at udligne tabet af arbejdsevne, hvilket formål i de andre medlemsstater forfølges gennem udbetaling af en invalidepension.

Som følge af det bekræftende svar på det første spørgsmål er det ikke nødvendigt at behandle det andet spørgsmål, som den nationale ret har stillet.

Subsidiært bemærker den italienske regering, at begrebet »sociale fordele« i henhold til artikel 7, stk. 2 i Rådets forordning nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens fri bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT-specialudgave 1968 (II), s. 467; org. ref. JO L 257, 1968) også omfatter de forsorgsforanstaltninger og lettelser, som arbejdstagere kan nyde godt af, efter at de er ophørt med deres lønnede virksomhed. Såfremt man imidlertid måtte finde, at den invaliditetsgodtgørelse, der er hjemlet i den pågældende belgiske nationale lov, ikke falder inden for rammerne af forordning nr. 3 med henblik på tildeling af familietilskud, udgør den nævnte ydelse uden tvivl en »social ydelse« i henhold til den nævnte artikel 7, stk. 2 om forbud mod forskelsbehandling, grundet i nationalitets- eller bopælshensyn. Forbudet mod forskelsbehandling udstrækker sig også til tildeling af familietilskud, da disse, som andre ydelser, repræsenterer en personlig ret for arbejdstageren.

Kommissionen bemærker, at det væsentlige problem her er, om en person, som i henhold til den belgiske lov af 9. august 1963 om syge- og invalideforsikring (Pasinomie, 1963, Bind II, s. 1067) modtager en invaliditetsgodtgørelse, er en pensionist i henhold til artikel 42 i forordning nr. 3, som ændret ved forordning nr. 1/64, eller om han bør anses for en arbejdstager, hvis virksomhed på grund af uarbejdsdygtighed er blevet afbrudt i et vist tidsrum, og som modtager ydelser, der benævnes invaliditetsgodtgørelser.

Med henblik på behandlingen af dette spørgsmål har Kommissionen først klargjort nogle punkter i den nævnte belgiske lov, hvori der hjemles tre slags godtgørelser for uarbejdsdygtighed:

— godtgørelse for foreløbig uarbejdsdygtighed, som udbetales i en periode på et år;
— godtgørelse for langvarig uarbejdsdygtighed, som udbetales i en periode på 2 år, der løber fra udløbet af den foreløbige uarbejdsdygtighedsperiode;
— invaliditetsgodtgørelse, som udbetales efter tre års uarbejdsdygtighed og indtil det tidspunkt, hvor den pågældende kan kræve alderspension, medmindre naturligvis invaliditeten ophører i mellemtiden.

I den belgiske lovgivning tildeles der familieydelser efter en forhøjet sats fra det øjeblik, hvor der udbetales invaliditetsgodtgørelse.

Man kunne heraf slutte, at denne ændring i betalingen af familietilskud ved overgangen fra godtgørelse for uarbejdsdygtighed til invaliditetsgodtgørelse i sig selv indebærer en ændring i godtgørelsens karakter, og at man overgår fra sygegodtgørelser til ydelser, som benævnes godtgørelser eller pensioner.

I det foreliggende tilfælde fik den pågældende umiddelbart efter godtgørelsen for foreløbig uarbejdsdygtighed krav på invaliditetsgodtgørelse. Det må antages, at det var i medfør af § 146 i loven af 1963, hvori det angives, at man ved anvendelsen af bestemmelserne i de internationale overenskomster om social sikring, som er i kraft i Belgien, skal betragte den

langvarige godtgørelse som invaliditetsgodtgørelse.

Anselmetti modtog endvidere kun gødtgørelse for foreløbig uarbejdsdygtighed i 6 måneder og ikke i et år, som hjemlet i loven fra 1963. I denne lovs § 46, stk. 3 bestemmes det nemlig, at for »de personer, som kan gøre krav gældende på *invalidepension* efter lovgivningen om minearbejderes pensionsordning, *ophører kravet på godtgørelse for foreløbig uarbejdsdygtighed efter 6 måneders uarbejdsdygtighed.*«

I det foreliggende tilfælde er problemet løst; i sin egenskab af forhenværende minearbejder er den pågældende »pensionist«.

Kommissionen fortsætter behandlingen af det af Cour du Travail stillede spørgsmål for at tage stilling til, om en invaliditetsgodtgørelse, som er hjemlet i en medlemsstats lovgivning, er en pension eller ej med henblik på anvendelsen af artikel 42 i forordning nr. 3.

Den bestrider Udligningskassens opfattelse, hvorefter invaliditetsgodtgørelsen ikke har en pensions særegenskaber, fordi denne godtgørelse har en udligningsfunktion og kan tilbagekaldes. Efter Kommissionens mening har al social sikring ifølge sin natur udligningskarakter, og det forhold, at en ydelse benævnes pension, siger intet om dens varige karakter. F.eks. er de enkepensioner, som ydes, for så vidt som enken ikke gifter sig igen, ikke i mindre grad pensioner end de efterladtepensioner, der udtrykkeligt omhandles i kapitel 3 i forordning nr. 3 om pensionerne. Den omstændighed, at en ændring af forholdene medfører, at en periodisk betalt ydelse ophører, betyder ikke, at denne ydelse ikke er en pension. Grunden til, at pensionen ikke mere betales, er, at de betingelser, med henblik på hvilke pensionen oprindelig blev ydet, ikke mere er opfyldt.

Der er tilfælde, hvor pensioner ikke kan tilbagekaldes, f.eks. alderspension eller pension, der tildeles som følge af en arbejdsulykke. I disse tilfælde skyldes utilbagekaldeligheden ikke ydelsens karakter men den utilbagekaldelige karakter af den omstændighed, alder eller arbejdsulykke, som danner grundlag for pensionen.

Man kunne her skelne mellem langtidsydelser og korttidsydelser, hvoraf sidstnævnte ophører ved udløbet af en fastsat frist. I de fleste sygeforsikringstilfælde omdannes ydelsen ved udløbet af den fastsatte frist til en invalidepension. Det følger heraf, at det er et væsentligt kendetegn ved en pension, at den er varig, for så vidt som de omstændigheder, der har begrundet, at den blev tildelt, forbliver uændrede.

I bilag F til forordning nr. 3, som der henvises til i det omhandlede præjudicielle spørgsmål, angives det, om medlemsstaternes lovgivning om invaliditetsydelser er af type A eller B, som defineret i artikel 24, stk. 1 i forordning nr. 3. Af artikel 24's ordlyd, som under overskriften »invaliditet« kun nævner ydelser, kan man ikke udlede at forordning nr. 3 ikke indeholder bestemmelser om invalidepensioner. En sådan indskrænkende fortolkning ville udelukke, at man anvendte forordning nr. 3 på de lovgivninger i medlemsstaterne, hvori der udtrykkeligt hjemles invalidepensioner, og det ville stride mod selve ånden i traktatens artikel 51, som i øvrigt også kun nævner ydelser. Dette udtryk »ydelse« skal forstås som en fællesbetegnelse, der på én og samme gang omfatter ydelser som sådan og pensioner. Man kan ikke udelukke, at en godtgørelse, der er anført som sådan i forordningen, ikke er en pension i henhold til artikel 10 og 42 i forordning nr. 3. Da den invaliditetsgodtgørelse, som hjemles i den belgiske lovgivning, ubestrideligt er en varig ydelse, sålænge modtageren opfylder de betingelser, der gjaldt for tildelingen af ydelsen, er den en pension.

Da svaret på det første spørgsmål er bekræftende, falder det andet af Cour du Travail stillede spørgsmål bort.

III — Mundtlige forhandlinger

Sagsøgeren i hovedsagen, repræsenteret af D. Rossini, direktør for den sociale tjeneste, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af sin juridiske rådgiver, frk. M.J. Jonckzy, som befuldmægtiget, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 26. maj 1975.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 18. juni 1975.

Præmisser

1 Cour du Travail de Bruxelles har ved dom af 20. december 1974, indgået til Domstolens justitskontor den 11. februar 1975, i henhold til EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen to fortolkningsspørgsmål angående artikel 10 og 40-42 i forordning nr. 3 (JO 1958, s. 561);

2 disse spørgsmål angår retten til familietilskud for en arbejdstager af italiensk nationalitet, som efter at have arbejdet og boet med sin familie i Belgien indtil 1965 ved udgangen af dette år vendte tilbage til Italien efter at være ophørt med at arbejde på grund af sygdom fra december 1963 og efter at være blevet fundet uarbejdsdygtig i henhold til den belgiske syge- og invalideforsikringsordning.

3 Det første spørgsmål drejer sig om, hvorvidt artikel 10 og 42 i forordning nr. 3 omfatter »en vandrende arbejdstager, der modtager det, som i Belgien kaldes en »invaliditetsgodtgørelse« ifølge den nøjagtige ordlyd af § 53 i den belgiske lov af 9. august 1963 om den syge- og invalideforsikring, der er omhandlet i bilag F til nævnte forordning nr. 3«;

4 i henhold til denne artikel 42, som ændret ved forordning nr. 1/64 (JO 1964, s. 1), har »personer, der kun oppebærer pension i henhold til lovgivningen i én at og som bor på en anden medlemsstats territorium, ... krav på familietilskud efter bestemmelserne i lovgivningen i det land, som det påhviler at udrede pensionen, som om de boede i dette land«;

5 den nationale ret spørger, om denne bestemmelse i det foreliggende tilfælde skal anvendes frem for artikel 40 i samme forordning, som ændret ved forordning nr. 73/63 (JO 1963, s. 2011), hvori det bestemmes, at »en arbejdstager eller dermed ligestillet person, som har børn, der er bosat eller bliver opdraget i en anden medlemsstat end det kompetente land, har ret til familietilskud for

disse børn efter bestemmelserne i det kompetente land indtil det beløb, der ydes i familietilskud efter lovgivningen i den medlemsstat, hvori disse børn bor eller bliver opdraget«;

6 de to bestemmelser angår imidlertid klart forskellige situationer, idet artikel 40 omhandler den aktive arbejdstager, hvis børn bor andetsteds, rimeligvis i hans oprindelsesland, mens artikel 42 omhandler den arbejdstager, der som pensionist er holdt op med at arbejde og har flyttet sin bopæl, rimeligvis ligeledes til sit oprindelsesland.

7 Spørgsmålet om, hvilken af disse to bestemmelser, der skal henvises til, når det drejer sig om personer, som er omfattet af en lovgivning som den belgiske, der har forladt den i forordning nr. 3 opretholdte sondring mellem de midlertidige ydelser, der især i sygdomstilfælde tildeles aktive arbejdstagere, som har måttet afbryde deres arbejde, og de varige ydelser, der under betegnelsen pensioner tildeles arbejdstagere, som har måttet ophøre med at arbejde på grund af alderdom eller invaliditet;

8 i sådanne lovgivninger er sygeforsikringen og invalideforsikringen af sociale grunde indordnet i ét system, således at den arbejdstager, der er blevet uarbejdsdygtig, i starten henhører under en ordning vedrørende midlertidig uarbejdsdygtighed for først efter en vis periode at blive underlagt en ordning, som er bestemt til at dække hel eller delvis uarbejdsdygtighed, som er langvarig eller endelig;

9 de kontantydelser, der i medfør af sådanne lovgivninger tildeles en arbejdstager, hvis fuldstændige eller delvise uarbejdsdygtighed tenderer mod at stabilisere sig, skal — uanset deres benævnelse — anses for pensioner i henhold til artikel 42, selv om uarbejdsdygtigheden ikke er endelig, da de pensioner, der i første række omhandles i denne artikel, undertiden selv kan ændres;

10 hvad angår en vandrende arbejdstager, som har nået det stadium, hvor ordningen med ydelser ved midlertidig uarbejdsdygtighed ifølge syge- og invalideforsikringens regler erstattes af ordningen med ydelser ved invaliditet, må det antages, at artikel 42 finder anvendelse på ham, selv om han flytter sin families bopæl til en anden medlemsstat;

11 selv hvis arbejdstageren flytter sin bopæl før dette stadium, bevarer han i øvrigt sin ret til familietilskuddene efter artikel 19, stk. 6, for så vidt som flytningen sker under de i artikel 19, stk. 2 nævnte betingelser.

12 Uden at det er nødvendigt for Domstolen i enkeltheder at undersøge den belgiske lov, som den nationale ret henviser til, kan den svare, at de kontantydelser, der i medfør af en kombineret syge- og invalideforsikring tildeles som invaliditetsydelser, uanset deres benævnelse skal anses for pensioner i henhold til artikel 42 i forordning nr. 3.

13 Da det andet spørgsmål kun er stillet i tilfælde af benægtende besvarelse af det første, er der ingen grund til at behandle det.

Vedrørende sagsomkostningerne

14 De udgifter, der er afholdt af regeringen for Den italienske Republik og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som begge har fremsat indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres;

15 da retsforhandlingerne i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for Cour du Travail de Bruxelles, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt den af Cour du Travail de Bruxelles ved dom af 20. december 1974, for ret:

De kontantydelser, der i medfør af en kombineret syge- og invalideforsikring tildeles som invaliditetsydelser, skal uanset deres

benævnelse anses for pensioner i henhold til artikel 42 i forordning nr. 3.

Lecourt Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner Monaco

Pescatore Kutscher Sørensen O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. juni 1975.

A. Van Houtte — Justitssekretær

R. Lecourt — Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 18. JUNI 1975 [1]

Høje Ret.

Hr. Anselmetti, sagsøgeren i den sag, der ligger til grund for den forelæggelse, som skal behandles i dag, er italiensk statsborger. Fra 1958 var han beskæftiget som arbejdstager — åbenbart som minearbejder — i Belgien og havde bopæl sammen med sin familie i denne medlemsstat. I december 1963 blev Anselmetti syg; siden den tid har han været anerkendt som uarbejdsdygtig. Han modtager derfor i henhold til belgisk ret, som jeg senere skal komme nærmere ind på, en invaliditetsgodtgørelse.

Desuden modtager han — og herom drejer det sig i første række i den foreliggende sag — et familietilskud efter belgisk ret. For dette tilskud gjaldt der i begyndelsen en almindelig sats; efter en vis tid blev den forhøjede sats bragt i anvendelse. Det sidste var tilsyneladende tilfældet indtil november 1965, dvs. indtil det tidspunkt, da Anselmetti med sin familie vendte tilbage til Italien, hvor han nu bor. Fra dette tidspunkt blev det belgiske familietilskud igen udbetalt efter den almindelige sats. Dette skete formentlig i medfør af artikel 40 i forordning nr. 3 om social sikring af vandrende arbejdstagere, hvori det bestemmes:

»En arbejdstager . . ., som har børn, der er bosat eller bliver opdraget i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat, har ret til familieydelser for disse børn efter bestemmelserne i den kompetente stats lovgivning indtil det beløb, der ydes i familietilskud efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor disse børn er bosat eller bliver opdraget«.

Den forhøjede sats blev først anvendt igen fra den 1. oktober 1972, dvs. fra ikrafttrædelsen af forordning nr. 1408/71

1 — Oversat fra tysk.